

Kimse seyretmiyorken biz kimiz?



BENİ SEYRET

TAHEREH MAFİ **DE
X**

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bana Dokunma 1 - Bana Dokunma

Bana Dokunma 2 - Beni Bırakma

Bana Dokunma 3 - Beni Yakma

Bana Dokunma 4 - İnan Bana

Bana Dokunma 5 - Beni Kışkırtma

Bana Dokunma 6 - Hayal Et Beni

Bana Dokunma Novellalar - Beni Yık-Beni-Kır-Beni İzle

Bana Dokunma Novellalar - Beni Gör-Beni Hisset

Bana Dokunma: Yeni Cumhuriyet 1 - Beni Seyret

BENİ SEYRET

Yeni Cumhuriyet-1

Orijinal adı: Shatter Me: New Republic 1 - Watch Me

© 2025, Tahereh Mafi

Yazan: Tahereh Mafi

Çeviren: Türkan Çolak

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Libris Agency aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-5572-09-7

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 0 212) 697 30 30

Sertifika No: 45460

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BENİ SEYRET

T A H E R E H M A F I

Çeviren: Türkan Çolak

DE
X

“Gelecek neslin derdi kitleleri özgürleřtirmek değil, onlara kölelięi
sevdirmek olacak.”

–Aldous Huxley

Bu kadar nazik olmanın nasıl bir şiddet gerektirdiğini
hiç kimse asla bilmeyecek.

–Anonim

ROSABELLE

1. Bölüm

Dolabı açtığımda raflar bomboştu.

Bunda şaşıracak bir şey yoktu elbette; raflar haftalardır boştu. Clara'nın hatırı için, içinde gezinip duran aynı hamamböceğinden başka şeyler de varmış gibi yaparak her sabah gösterişli bir hareketle dolabı açıyordum.

Dolabın kapağını kapatıp ona doğru döndüm. Clara, ben onu kucaklayıp taşımadığım sürece yataktan hiç kalkmazdı. Bugün de oturuyor, fersiz gözleri sabahın ilk ışığıyla daha da solgunlaşmış halde buzlu pencereden dışarı bakıyordu. Eli titreyerek, yıpranmış perdeyi araladı ve cam, bir an mavi bir parlılıyla aydınlandı.

"Ekmeğimiz kalmadı" dedim. "Ben dışarı çıkıyorum."

Bazı günler Clara, soru sormadan gitmeme izin veriyordu. Bazı günler ise eve getirdiğim yemeğin parasını nasıl ödediğimi soruyordu. Bugün, "Dün gece rüyamda annemi gördüm" dedi.

Sakin bir ifade takındım. "Yine mi?"

Clara bana doğru döndü, o kadar zayıftı ki gözleri çökmüş görünüyordu. "İyi değildi Rosa. Acı çekiyordu."

Çizmelerimi giydim ve ışık huzmesine doğru ilerlerken başımı iki yana salladım. "Rüya işte" dedim ona. "Ölümler acı çekmez."

Clara yine başını çevirdi. "Hep böyle diyorsun."

"Sen de onun fotoğrafına çok fazla bakıyorsun" dedim bağcıklarını bağlarken. Bugün sağ elim titremiyordu ve doğrulurken bir rahatlama hissettim. Ama şöminedeki sönmeye yüz tutmuş ateşe ve bitmek üzere olan odun yığınının gözüm takılınca korkuya kapıldım. Korkumu bastırıp, "Ayrıca" dedim "sen onu neredeyse hiç tanımadın."

“Onu neredeyse hiç anlatmuyorsun ki” diye karşılık verdi Clara iç çekerek.

Pencereden, kırmızı başlı bir ağaçkakanın gagasını yosunlu bir ağacın gövdesine vurmasını büyülenmiş gibi izliyordum. Yeniden Kuruluş’un çöküşünün üzerinden on yıl geçmişti; on yıldır burada, Ark Adası’nda yaşıyorduk ve keşke ben de her gün başımı defalarca sert bir yere vurabilseydim. Açlığın kendini sürekli hissettiren sancısına aldırmadan derin bir nefes aldım.

Kuşları görmek hâlâ tuhaf geliyordu.

Gökyüzünü sese ve renge boğuyor, çatlıları ve dalları tıkırdatıyorlardı. Etrafımızda her dem yeşil ağaçlar gökyüzüne doğru sarmal bir şekilde yükseliyor, mevsimlere asla teslim olmuyordu. Burası hep nemliydi; yeşildi ve soğuktu. Göller sebepsizce parlıyordu. Uzaktaki dağ sıraları, sisin yarı saydamlaştırdığı katmanlarıyla suluboyayla boyanmış gibiydi. Karnı tok sırtı pek olanların bu toprakları güzel bulduğu biliniyordu.

“Uzun kalmayacağım” dedim, babamın eski paltosunu giyip düğmelerini iliklerken. Yıllar önce paltonun askeri amblemlerini kör bir bıçakla sökerken kendimi de yaralamıştım. “Ateşi canlandırma işine döndüğümde bakarım.”

“Tamam” dedi Clara sessizce. Sonra, “Dün Sebastian uğradı” diye ekledi.

Kaskatı kesildim.

Sonra yavaş yavaş gevşeyip annemin yırtık atkısını boynuma sıkı sıkı doladım. Dün fabrikada çalışmama izin verilmişti ve eve geldiğimde Clara uyuyordu.

“Postayı teslim etmeye gelmiş” dedi Clara.

“Posta” diye yineledim. “Onca yolu sadece postayı teslim etmeye gelmiş.”

Clara başıyla onayladı, sonra yastığının altına uzanıp, katlanmış bir gazete ve işaretsiz, kalın bir zarf çıkarıp ikisini de bana verdi. Hiç bakmadan ikisini de paltomun cebine koydum.

“Teşekkür ederim” dedim usulca. Bir an için Sebastian’ın boğazını kesmenin nasıl bir his olabileceğini hayal ettim.

Clara başını bana doğru eğdi. “Geçen haftaki toplantıyı kaçırdığını söyledi.”

“Sen hastaydın.”

“Ben de öyle dedim ona.”

Kapıya baktım. “Ona hiçbir şey söylemene gerek yok.”

“O hâlâ seninle evlenmek istiyor Rosa.”

Birden başımı kaldırdım. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çok mu kötü olurdu?” Clara sorumu duymazdan gelip şidetle titredi. “Ondan hoşlanmıyor musun? Hoşlandığını sanıyordum.”

Dönüp küçük mutfağımıza, küçük ocağa, çürük masaya ve hiç kullanmadığımız sandalyelere baktım. Lavabonun üstünde asılı duran tahta levhaya baktım.

Toplumumuz
YENİDEN KURULDU
Geleceğimiz
YENİDEN TANIMLANDI

Gözlerim odaklanamıyordum.

Eve gelip bir kara ayının son yiyeceğimizi yağmaladığını gördüğümde on yaşındaydım. Clara üç yaşındaydı; annem öleli üç gün olmuştu. Ayıyı öldürdüğümü de annemden geriye kalanları gömdüğümü de hatırlamıyordum.

Kanı hatırlıyordum.

Yerdeki tahtaları temizlemenin haftalar aldığını hatırlıyordum. Clara’nın beşiğinin parmaklıklarını. Tavanı. Annemin bana son sözleri, “Gözlerini kapat Rosa” olmuştu. Ama o gözlerini kapatmış, bense gözlerimi açık tutmuşum. Annem, babamın savaş suçlarından dolayı idam edilmeyeceğini öğrenmemizden birkaç saat sonra silahı ağzına dayadı. Babam, hepimizi yarım bir ömür karşılığında takas etmişti; hapishanede yavaş yavaş çürüme karşılığında sırları düşmana satmıştı. Eskiden annemin bu utancı kaldıramadığı için intihar ettiğini düşünürdüm. Babamın ihanetinin bedelini ödemek zorunda kalacağını bildiği için canına kıyıldığını ise şimdi anlıyordum.

Belki de çocuklarının canını bağışlayacaklarını düşünüyordu.

Ayı postunu kancasından alıp Clara'nın titreyen bedenini sardım. Clara posttan nefret ederdi. Ayının acısının kulübeye sindiğini, bunca yıl sonra bile onu öğürttüğünü söylüyordu. Bu yüzden kürkü omuzlarına atmama itiraz etmediğinde durumun vahim olduğunu anlardım.

Clara bir kez daha titremesini bastırarak, "Sebastian'la evlenirsen her şey daha iyi olur" dedi. Öksürmek için duraksadı ve öksürüğünün sesi beynime işledi. "Yaptırımları kaldırırılar. Her sabah dolabımızda yiyecek varmış gibi davranmak zorunda kalmazsın."

Yavaşça gözlerinin içine baktım.

Clara'nın doğduğu zamanı hatırlıyordum, ona bakıp acaba annem bir oyuncak bebek mi doğurdu diye düşünmüştüm. Yeni doğduğumda ben de öyle tuhaf görünüyor olmalıydım: Tepeden tırnağa sırça bir hortlak gibi. Uyurken ya da hastalık onu tamamen ele geçirip komaya girdiği zamanlarda onu sık sık inceliyordum. On üç yaşında şefkatli ve iyimserdi; onun yaşındayken olduğumdan çok farklıydı. Aramızda yedi yaş olmasına rağmen yine de fiziksel olarak birbirimize benziyorduk: Şaşırtıcı derecede solgun bir beniz, neredeyse beyaz denecek kadar açık sarı saçlar, zihin karıştıran donuk gözler. Clara'ya bakmak geçmişe, ne olduğuma, kim olabileceğime bakmak gibiydi.

Bir zamanlar ben de sakın ve uysaldım.

"Bence seni gerçekten seviyor" dedi Clara, gözleri heyecanla parlayarak. "Senden bahsederken duymalıydın onu... Rose, bekle..."

Kız kardeşime hoşça kal demedim.

Girişte saklı duran otomatik tüfeği alıp kayışı kafamdan geçirdikten sonra yüzüme eski bir kar maskesi çektim. Soğuğa adım atmamla birlikte kirpiklerime kalın kar taneleri yapıştı. Arkamdan kapanan kapının sesi bir anlığına onun sesini bastırdı. İrkilmemin başka bir açıklaması yoktu.

"Rosabelle" dedi gülümseyerek önüme geçip. "Kendi içinde hâlâ ölü müsün?"

ROSABELLE

2. Bölüm

Dalgın bir şekilde elimi, göğsümde asılı olan soğuk silahın üzerinde gezdirerek Teğmen Soledad'ın yanından geçip gittim. Soledad artık eskisi gibi teğmen değildi; unvanı başka zamandan kalma bir hatıraydı. Bu yeni hayal edilen dünyada o, adamızın güvenlik şefiydi ki bu da onu övülen bir işgüzardan başka bir şey yapmıyordu. Ve bir zorbadan başka.

Yolda gördüğüm tanıdık yüzleri başımla selamlıyordum; endişeli gözlerle bir bana bir yanımda yürüyen Soledad'a bakıyorlardı. Kar yere yapışmaya başlamıştı; kümelenmiş bacalardan kıvrıla kıvrıla uzaklaşan duman sarmalları gökyüzünü gelişi güzel fırça darbeleri gibi lekeliyordu. Yüzümdeki maskeyi düzelttim; yün eskiydi ve kaşındırıyordu. Sabırsızdım.

"Randevumuz yarın sanıyordum" dedim yavan bir sesle.

"Seni şaşırtmayı düşündüm" diye karşılık verdi Soledad. "Doğaçlama sorgulamalar genelde ilginç sonuçlar doğurur."

Birden durup ona döndüm.

Soledad'ın genç, formda ve cesur olduğu zamanları hatırlıyordum; Sektör 52'nin başkomutanı ve naibi olan babamın emrinde görev yaptığı zamanları. Şimdi biraz fıçı göğüslü ve hafif kamburdu. Yüzü balmumu gibiydi, saçları seyrelemişti. Başka bir zamanın bayat havasını taşıyordu; o dönemin yüzünde kalan tek kanıtı. Şakaklarında yumuşak mavi bir parlaltı nabız gibi atıyordu, kara gözleri ara sıra parlıyor, sonra kararıyordu.

Sağ kolum istemsizce titredi.

Babamın eski paltosuna dikilmiş sahte cebin içindeki tek anahtarın baskısını göğsümde hissederek sessizce günün rotasını de-ğiş-

tirdim. Sahip olduğum tek kilit, kulübenin ilerisindeki vahşi doğada kamufle edilmiş barakaya cıvatayla tutturulmuştu; ilk önce oraya gitmeyi düşünmüştüm ve şimdi oradan uzak durmam gerekecekti. Çukurdaki kimsenin kilitten haberi yoktu çünkü kilit yasaktı; çukurdaki evlerin kilitsiz olması gerekiyordu. Zihinlerimiz de her zaman incelemeye açık olmalıydı. Ebeveynlerimizin usulü buydu. Yeniden Kuruluş'un usulü buydu.

"Gözetim güvenlidir" derdi babam. "Yalnızca suçluların mahremiyete ihtiyacı vardır."

Hâlâ ön cebi tarih olmuş bir dönemin üç renkli amblemiyle süslü eski asker üniformasını giyen Soledad'a baktım. Devrim sonrası çatışmalar sırasında bir kolunu kaybetmişti ve protezini gururla taşıyordu; kollarından biri kaslı makinenin gümüş parıltısını ortaya çıkaracak şekilde kıvrılmıştı.

"Tamam" dedi. "Burada dikilebiliriz ya da merkeze geri dönebiliriz. Seçim senin."

Sabahın gri ışığında kare pencereleri parlayan bir grup kulübeden oluşan çukura şöyle bir göz attım. İnsanlar başlarını öne eğmiş, çukura her uğradığında bir zarar veren Soledad ile göz temasından kaçınarak oradan oraya koşturuyorlardı. Burada yaşayanlar kanuna itaatsizlikten cezalı, bir dizi ihlal nedeniyle toplumdaki uzaklaştırılmış kimselerdi ama çukurun adada başka bir yuvayı hiç tanımamış olan Clara ve benden daha eski sakini yoktu. Başkomutanlarımız katledildikten sonraki haftalarda babam hemen arkamızdan geleceğine söz vererek annem ile birlikte bizi buraya göndermişti. Babamın bilerek geride kaldığı ve isyancılara isteyerek teslim olduğu sonradan ortaya çıktı. Ödül olarak, buraya geldiğimiz gibi kabul edildik.

"Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız?" diye sordum, soğuktan titreyen ve karnı aç olan Clara'yı düşünerek. "Randevumuzu yarına ertelemeyi tercih ederim."

"Neden, bu sabah başka planların mı var?" diye sordu Soledad espri yapıyormuş gibi. "Bugün fabrikada vardiyaya izin verilmiyor."

Tam o sırada açlıktan mideme giren sancıyla nefesim kesilecekmiş gibi oldu. “Yapmam gereken birkaç işim var.”

Soledad çenemi tutup beni yüzüne bakmaya zorlarken başımı çevirmemek için kendimi tuttum. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra çenemi bırakmasıyla ben de içimdeki tiksinti alemini bastırıp zor da olsa sakinleştim.

İçimde ölü olduğumu hatırlattım kendime.

Soledad, “Aklından neler geçirdiğini bilmemek çok garip” derken kaşlarının arasında bir çentik oluştu. “Bunca yıl geçti, hâlâ alışamadım. Her zaman doğruyu söylediğine inanmakta zorlanıyorum.”

Sağ elimde yine hafif bir titreme hissettim. Burada Nexus ile bağlantısı olmayan tek kişi bendim. Babam tutuklanmadan önce Clara bile devreye sokulmuştu. Bitişinden hemen önce, Yeniden Kuruluş’un emri altındaki tüm siviller sinir ağına bağlanmıştı. Ancak yeni rejim bu programı hemen kaldırdı. Soledad ve diğerleri bize, savaşı isyancılara çip takılmamasından dolayı kaybettiğimizi hatırlatmaya bayılıyordu.

Kabul edilebilir bir mazeretim yoktu.

“Ne yazık ki seni yeniden ağa bağlayamıyoruz” dedi Soledad sonunda. “Senin için her şey daha kolay olabilirdi.”

Anılar canlandı: Soğuk metal, boğuk çığlıklar, uyuşturucunun neden olduğu kâbuslar. Annem ölünce onlara durmaları için yalvaracak kimse yoktu. Deneylerinin, sonunda beni öldürüp öldürmeyeceği kimsenin umurunda değildi artık.

“Çok haklısın” diye yalan söyledim.

Soledad ağırlığını öteki bacağına verdi. Metal kolunda mavi ışık damarları nabız gibi atıyor, gümüş parmakları esneyip kıvrılırken parlıyordu. “Geçen haftaki toplantıya neden gelmedin o zaman?”

Böylece resmi olmayan bir sorgulama başlamış oldu. Burada, dondurucu soğukta. Komşularımın gözü önünde.

Clara’nın pencereden bizi görebileceğinin farkındaydım.

Aniden yükselen bağırış sesleriyle kalbim duracak gibi oldu. Seslerin karda boğuşan Zadi’e’nin ikiz oğulları Jonah ve Micah’dan geldiğini görünce sakinleştim. Biri diğerinin karnına yumruk atı-

yor, bu başarı kahkahalarla noktalanıyordu. Yakınlardaki bir kulübeden kahvaltı için pişirilen etin kokusunu aldım ve neredeyse dizlerimin bağı çözüldü.

Soledad'a döndüm. "Clara hastaydı."

"Komaya mı girdi?"

"Hayır." Bakışlarımı kaçırdım. "Bütün gece kustu."

"Yediklerini mi?"

"Kan kustu" diye açıkladım.

"Doğru ya." Soledad güldü. Babamın büyük paltosunun üstünden beni süzdü. "İkinizin de açlıktan kıvrandığını düşünürsek bu daha mantıklı."

"Açlıktan kıvranmıyoruz." Bir yalan daha.

Yine ahenksiz bir sesle sinir sistemim altüst oldu. Bir karga sürüsü ürkütücü sesleri ve kanat çırpışlarıyla yakınlardaki bir çatıya üşüştü. Siyah tüylerinin ışıldayan parlaltısından büyülenmiş gibi onları izlediğim sırada kulakları sağır eden iki el silah sesi duyuldu.

Bir anda kaskatı kesildim. Sonra rahatlamaya, sıktığım parmaklarımı açmaya, nabzımı yavaşlatmaya zorladım kendimi.

"Kahrolası kuşlar" diye homurdandı Soledad.

Yere düşen iki kuşa yürüdü ve küçük, içi boş kemiklerine basarak yerdeki beyaz kara kan ve tüy bulaştırdı. Gözlerimi kırıştıarak soğuğa yavaşça bıraktım nefesimi. *Yıllardır içinde ölüyüm ben,* diye hatırlattım kendime.

Buradaki insanların çoğu temsil ettikleri şey yüzünden kuşlardan nefret ediyordu. Kuşlar, Yeniden Kuruluş'un gücünün elinden alındığı, projenin başarısız olduğu anlamına geliyordu. Yeni Cumhuriyet ve onun hain liderleri, yani düşmüş yüksek komutanlarımızın çocukları, kendimi bildim bileli tam bir nefret kaynağıydı.

Clara'nın silah seslerini soracağını biliyordum.

Şimdi botlarını temiz bir yere silmekte olan Soledad, "İlgini çeker mi bilmem ama tam senlik bir iş var" dedi.

Başımı kaldırıp baktım. Hemen anladım. "Sen buraya sorgu için gelmedin."

Soledad bana gülümsedi ama gözlerindeki manayı okumak zordu. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor. Bu yönünden her zaman nefret etmişimdir."

"Bu sefer kaç kişi?" diye sorarken kalbim hain bir ritimle atmaya başladı.

"Toplamda dört kişi. Üçü halloldu zaten. Dün gece yeni biri geldi ve o kesinlikle..." Soledad'ın gözleri anormal bir mavilikle parladı. Birden hızla dönüp, karda boğuşmaya devam eden ikizlerin yanına gitti. Çocuklardan birini –Micah– ensesinden tutup öfkeyle yere itti. "Haftalık erzakınızı kaybettiniz."

Jonah ileri atıldı. "Ama... Biz sadece oyun oynuyorduk..."

"Az daha gözünü çıkaracaktı" diye bağırdı Soledad, sonra tanıdık bir hareketle başını geriye attı.

Micah feryat ediyordu.

Jonah herhangi bir harekette bulunmadı ama gözleri yerde yatan kardeşindeydi. Sesini çıkarmıyor ama şiddetle seğiriyordu. Bir kapı çarpıldı, birden bir çığlık duyuldu ve annesi Zadie koşarak geldi. Soledad tiksintiyle başını salladı ve Micah felçten kurtuldu. Biraz çabıyla çocuk, annesinin kollarında kendine geldi.

"Özür dilerim efendim" dedi Micah göğsü inip kalkarak. "Ben..."

Soledad sıradaki sözlerini Zadie'ye yöneltti. "Bu iki aptalın hayvan gibi davranmasına engel olmazsan çukurda bir yıl daha kalırsınız. Anlaşıldı mı?"

Komşu pencerelerde başlar göründü, sonra kayboldu.

Zadie anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak başıyla onayladı ve sonra oğullarını da alıp sıvıştı.

Ardından Soledad yanıma dönerek tepkimi görmek için beni süzdü ama ben her zaman olduğu gibi, hiçbir duygumu ele vermemeye dikkat ettim. Sadece sistem tarafından değil, karşılaştığım herkesin, hatta kendi kız kardeşimin gözüyle bile gözetlendiğim bu yerde hayatta kalmamın tek yolu buydu.

Gözetim güvenliktir Rosa.

Sadece suçluların gizliliğe ihtiyacı vardır.

Sadece suçluların gizliliğe ihtiyacı vardır.

Yıllarca babamın söylediği her şeyi inandım.

Soledad'ın aile dostumuz olduğu yıllardı onlar; sıcak, konforlu bir evde yaşadığımız, yiyeceğimizin bol olduğu, dadımın bana ipekli elbiseler giydirip saçlarımı ördüğü yıllardı. Annemin yemekli partilerinde sırf onun kahkahasını duymak için gizlice alt kata inerdim.

“Yaptırımları kaldırana kadar daha kaç kişi?..” diye sordum başımdaki kar maskesini çıkarıp. Saçlarımın elektriklendiğini, göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Sert rüzgâr yüzüme çarpıyor ama öfkeyle kızışan tenime buz gibi hava iyi geliyordu.

Soledad başını iki yana salladı. “Buna cevap veremem. Baban hâlâ hayatta ve düşmana sır vermeye devam ediyor. Senin düşünceni bilemediğimiz sürece hep bir soru işareti olarak kalacaksın.” Omuz silkti, sonra başka tarafa baktı. “Hepimiz ulusumuzun güvenliği için fedakârlıklar yapıyoruz Rosabelle. Geleceğimizin güvenliği için. Bu da senin fedakârlığın ve bu fedakârlığın sonu asla gelmeyebilir.”

Soledad gözlerini bana çevirdi.

“Bak” dedi. “Hepsini bir kerede de öldürebilirsin, tek tek de. Kararı sana bırakıyorum. İşini bitirdiğinde Clara’ya ilaç bulmaya çalışacağım.”

“Ve yiyecek” dedim hızlıca, sonra susup yüzümü toparladım. “Ve yakacak odun.”

“O zaman hepsi bir kerede” dedi Soledad gözlerini kısarak.

“Hepsi bir kerede” diye onayladım. “Ve hemen şimdi.”

Soledad kaşlarını kaldırdı. “Emin misin? Bir tanesi sürekli bağırıp duruyor. Sakinleştiriciye ters tepki verdi.”

Kış vakti beni ateş bastı. Aşırı giyinmişim gibi hissettim. Dikkatimi dağıtmak için kar maskesini babamın paltosunun cebine tıktırdığım sırada, dışarı çıkmadan önce cebime koyduğum kalın zarf, elimde bir kâğıt keşiği bırakarak varlığını belli etti. Acı, düşüncelerimi topluyordu.

Onları böyle öldürmeye gerek yoktu.

Saflarımızda dünyanın en iyi doktorları ve bilim insanları vardı; Ark Adası'na girmeyi başaran nadir casusları öldürmek için çok daha gelişmiş ve insancıl yöntemlere sahiptik.

Elbette onları öldürmek insancıl bir yöntem uygulamak anlamına gelmiyordu.

Gayet sakin bir sesle, "Onları nasıl öldürdüğümün senin için bir önemi var mı?" diye sordum.

Helikopterin uğultusu dikkatimi gökyüzüne çekti. Clara görecekti. Bunun ne demek olduğunu anlayacaktı.

"Nasıl yaptığın umurumda değil." Soledad şimdi gülümsüyordu; gerçek bir gülümsemeyle. "Sen bu konuda her zaman yaratıcıydın."

DEX KOPYA

Dünyada fırtınalar koparan *Bana Dokunma* evrenine geri dönmeye hazır ol!

Yeniden Kuruluş'un çöküşünden on yıl sonrasını anlatan *Yeni Cumhuriyet* serisinin ilk kitabı, sizi nefes nefese kalacağınız bir maceraya sürüklüyor.

Dünyayı değiştiren o devrimin üstünden on yıl geçmişti. Juliette Ferrars ve Aaron Warner Anderson önderliğinde kurulan Yeni Cumhuriyet, umut vadeliymiş gibi görünüyordu. Ama şimdi, eski düşman yeniden ortaya çıkmaya hazırlanırken, en tehlikeli silahlar devreye girmek üzereydi. Ark Adası'nda izlenmeyen hiçbir şey yoktu. Eğitimli bir suikastçı olan Rosabelle Wolff'un hayatı da planlarla doluydu. Her adımı hesaplı, her duygusu kontrollüydü. James Anderson'ın da bir planı vardı... ya da en azından öyle olduğunu umuyordu. Sonuçta abisi Aaron Warner Anderson'ın bile başaramadığı bir şeyi yapmış, Yeniden Kuruluş'un son kalesi olan Ark Adası'na sızmıştı. Rosabelle'le tanışması ise tüm planlarını altüst edecekti.

Yeni Cumhuriyet dönemi başlıyor!

Çeviren: Türcan Çolak

